



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**CONCILIO||RVM QVATVOR GENE=||ralium. Niceni.
Constantinopolitani. Ephesini. et Calce=||donensis. Que
diuus Gregorius magnus tanq[uam]|| quatuor Euangelia
colit ac veneratur.||**

Merlin, Jacques

Coloniae, 1530

VD16 M 4842

Libellus fidei Iohannis Constantinopolitani.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72934)

Decreta Hormisdæ pape.

¶ Sacra Iustini imperatoris ad Hormisdam papam.

C Sacratissimo ac beatissimo archiepo almæ vrbis Romæ & patriarchæ Hormisdæ Iustinus imperator. Scias nobis p̄ religioſissime, qd̄ diu summis studijs q̄rebat̄ patefactum, & antequã aduenerint, qui à nobis destinati sunt, qd̄ Iohãnes vir beatissimus antistes nouæ Romæ n̄r, vna cū clero vobis cōsentiūt, nullis variantes ambiguitatibus, nullis diuisi discordijs. Scias libellū ab eo subscriptū quē offerendū indicaueras sc̄tissimorū pat̄r cōcilio cōgruentē, q̄ om̄es cōcurrūt alacri opere suscipienda vota, tā n̄r q̄ Cōstātinopolitanæ sedis q̄s veritatis chorus fulgor illuminat. Om̄es accelerāt libentissime q̄s oblectat via dilucida, vt sequant̄ sc̄ta pat̄r sc̄tissimas leges p̄batissimasq̄, & cōsilijs q̄rundā firmatis, q̄ rectū tenebāt tramitem aliorū correctis q̄ vagabātur, icerti in eos res colligitur, vt vnitate indiuiduæ trinitatis ipsi q̄q̄ in vnitate colāt mentiū, negatū est inter diuina misteria memoriã in postere fieri libelli quē diximus Acatiū p̄uaricatoris q̄ndā regiæ huius vrbis ep̄i, necnō & aliorū sacerdotiū qui vel primi cōtra cōstituta venerūt applica, vel successores erroris facti sunt, & nulla vsq̄ ad vltimū diē sunt p̄cēnitētia correcti. Et qm̄ oēs n̄r religionis admonēdi sunt, vt exēplū imitent̄ ciuitatis regiē, destināda vbiq̄ principalia p̄cepta ediximus. Tāto flagramus religiōis officio, tāto affectamus studio pacē catholicæ fidei p̄ remunerāda celeriter pacē, n̄r reipublicę p̄ cōciliādo subiectis meis sup̄no p̄sidio, Quid em̄ gratius reperiri p̄t, Quid iustius, qd̄ illustri⁹, q̄ q̄s idē regnū cōtinet idēq̄ fidei cultus irradiat, eos nō diuersa cōtendere, sed collectis in eisdē sensibus instituta venerari nō humana mēte illata, sed in diuinę p̄uidētia sp̄i. Oret igit̄ v̄ræ religiōis sanctitas, vt qd̄ p̄uigili studio p̄ cōcordia ecclesiæ catholicæ fidei p̄curat, diuini muneris opitulatio iugi p̄p̄tuitate seruari annuat. Data decimo Calendas Maij Constantinopoli.

¶ Libellus fidei Iohãnis Cōstātinopolitani ep̄i directus ad sanctū Hormisdā papā, in quo anathematizat Nestorij & Euticetis & reliq̄r hæreticorū blasphemias.

D Edditis mihi Ihs̄ v̄ræ sc̄tatis in Chr̄i frater charissime p̄ Gratū charissimū comitē, & nūc p̄ Germanū & Iohãnem reuerēdissimos ep̄os & Felicē & Dioscorū sc̄tissimos diaconos, & Blādū pb̄m letatus sum de speciali charitatis v̄ræ sanctitate qd̄ vnitate sc̄tissimarū dei ecclesiæ sc̄dm̄ veterū pat̄r requiris traditōem, & dilaceratores rōnabilis gregis Chr̄i amore pulsare festinas. Certus igit̄ sc̄to p̄ oīa sc̄tissime, q̄a secundū qd̄ vobis scripsit̄ tecū cū veritate sentiēs oēs à te repudiatis hæreticos renuo, & ego pacē diligēs sanctissimas dei ecclesias, i. superioris v̄ræ & nouellę istius Romæ vnā eē accipio illā sedē apl̄i Petri & istius augustę ciuitatis vnā esse definitio. Om̄ibus actis à sc̄tissimis q̄tuor synodis, i. Nicēna Cōstātinopoli & Ephesi & Calcedonæ, de cōfirmatōe fidei instituta esse ecclesiæ assentio, & nihil titubare de h̄n̄ iudicatis patior. Sed & conantes aut n̄sos vsq̄ ad vnum apicem placitorū p̄turbare lapsos esse à sc̄ta dei ḡnali & applica ecclesia sc̄io, & tuis verbis recte dictis euidenter vtens p̄ p̄ntia scripta hæc dico, quia prima salus est recte fidei regulā custodire, & à pat̄r traditōe nullatenus deuiare, q̄a nō p̄t̄ d̄ni n̄r Iesu p̄termitti sn̄ia dicentis. Tu es Petrus & sup̄ hęc petrā ædificabo ecclesiā meā, hæc q̄ dicta sunt rebr̄ pb̄ātur effectibus, q̄a in sede apostolica inuolabilis ser̄p̄ catholica custodiū religio, hæc cigit̄ fides. Nec cadere cupientes, sed pat̄r se q̄ntes in oībus cōstituta anathematizātes om̄es hæreses & p̄cipue Nestoriū hæreticū, qui q̄ndā Cōstātinopolitanæ vrbis fuit ep̄s, dānatū in cōcilio Ephesino à beato Celestio papa vrbis Romæ, & à venerabili viro Cirillo ep̄o Alexandrinæ ciuitatis & vna cū illo anathematizamus, & Euticē & Dioscorū Alexandrinæ ciuitatis ep̄iscopū dānatū in sancta synodo Calcedonēsi quā venerātes sequimur & amplectimur, quæ sequens sanctā synodū Nicēnā apostolicā fidem p̄dicauit, his cōiungētes Timotheū Parricidā Hellurū cognōiatū anathematizamus, & huius discipulū & sequacē in oībus Petrum Alexandrinū similiter cōdemnātes, Anathematizamus similiter Acatiū q̄ndā Constantinopolitanæ vrbis ep̄m, cōp̄licem eorū & sequacē factū, necnō & p̄feuerātem eorū cōmunioni & participationi. Quorū em̄ quis cōmunionē amplectit̄ eorū similem adiudicationem in cōdemnatōe cōsequitur. Simili modo & Petrū Antiochenū cōdemnantes anathematizamus cū sequacibus suis, & oībus supra scriptis, vnde probamus & amplectimur ep̄istolas om̄es beati Leonis papæ vrbis Romæ quas conscripsit̄ de recta fide. Quapropter sicut p̄diximus seq̄ntes in om̄ibus sedē apostolicā, & p̄dicamus oīa q̄ ab ipsa decreta sunt, & propterea spero in vna cōmunicatōe vobiscū quā apostolica sedes p̄dicat me futurum in qua est integra deuotio christianæ religionis & p̄fecta soliditas promittens in sequentī tempore sequestratos à cōmunionē ecclesiæ catholicæ id est in om̄ibus nō cōsentientes fedi applicæ eorū nomen inter sacra non recitandū esse mysteria. Quod si in aliqua professio nē mea deuiare tentauero, his quos cōdemnaui & p̄ cōdemnationē propriam cōsortem me esse

me esse p̄fiteor. Huic vero p̄fessioi subscripsi manu mea & direxi p̄ scripta tibi Hormisdæ sancto & beatissimo fratri & p̄p̄e magnæ Romæ p̄supradictos Germanū & Iohannē venerabiles ep̄os Felicē & Dioscorū diaconos & Blandū p̄b̄m. Et alia manu Iohānes mīa dei ep̄s Cōstātinopolitanæ novellæ Romæ huic me p̄fessioi cōsentiens oībus supradictis subscripsi sanus in dño. Ora p̄ nobis sanctissime & beatissime frater. Data mēse Martio. die XXVIII. indictioe. XI. Cōsultib⁹ dño Iustino ipatore Augusto & heradio. III. CC. gra. de

¶ Epistola Hormisdæ pape ad Iohannē ep̄m Militanæ ecclesiæ de cōione Constantinopolitanæ ecclesiæ.

VOTA nostra charitatem tuā latere nolumus, ne qui particeps fuit solitudinis gaudiorū fructu reddat extorris, & ideo Cōstātinopolitanā ecclesiā ad cōmunionem nostram rediisse dño propiciatē tradentibus significamus alloquijs, & mādatorum q̄ legatis nostris dedimus in oībus seriē fuisse cōpletā, de qua parte vt ad dilectionē tuā plenius p̄fete gaudiū pueniret, libelli Iohannis fratris & cōsacerdotis nostri ep̄i Constantinopolitani & Iustini clementissimi principis orientis sacraḡ literarum exemplaria pariter credidimus destinanda, iudicātes nihilominus p̄ orientis partes plurimos ep̄os sic fecisse. Superest vt à nobis cōpetentibus p̄æcibus diuinitas exorata concedat, quate nus de aliarum qq̄ ecclesiā redintegratōe gratulemur. Ea vero quæ significe curauim⁹, in eorum sacerdotum qui fraternitati tuæ vicini sunt curabis p̄ferre notitiam vt & ipsi de effectu tantæ rei gratias nobiscū cælestis misericordiæ bñficijs referre nō cessent. Deus te incolumem custodiat frater charissime.

¶ Itē ad Iohannē ep̄m de directis institutis & vice commissa.

Dilectissimo fratri Iohāni Hormisdæ, fecit dilectio tua rē charitati & fidei cōgruentem vt aduētum suū ad Italiā nobis directis literis indicaret, & q̄ in te sit summa religiosæ volūtatis ostēderet. Atq̄ vtinā ad plenioris affectus satietatem p̄sentiḡ tuæ nobis gaudia contigissent, vt gratulemur nos & colloquio & p̄ntia frui, quā sumus añ p̄ scripta cōplexi, verunt̄ probasti dilectissime frater q̄ christianā fidem veneraris affectu. Dū ea quæ ad regulas pat̄e pertinent, & ad mādata catholica sine aliqua cupis transgressione seruare sperās, vt prorogatis ḡnialibus ad Hispanienses ecclesiās cōstitutis sup̄ q̄ aut negligentius aut irreligiosus sūt ecclesiasticis disciplinis cōgruētia sanciamus q̄d amplexi sumus. Quid em̄ aut nobis dulcius q̄ cū fidelibus loqui, aut deo aptius q̄ deuiantes ab errore reuocare? Salutātes igit̄ charitatē qua iungimur p̄ Cassianū diaconū tuum significamus nos direxisse ḡnalia cōstituta, quibus vel ea q̄ iuxta canones seruari debeāt cōpetenter ediximus, vel circa eos qui ex clero græcorū veniūt, quā habere oporteat cautionē sufficienter instruximus, Sed causæ ipsius ordinē instructionēq̄ abunde decretis ecclīasticis vos docebūt, vt agnoscerēs & ip̄iorū trāsgressionē & ap̄licæ sedis curā pro pat̄e regulis excubantē ostendatis vos perosos dānatorū cōsortia, & amare fidelīū. Et quā p̄ insinuationem dilectiois tuæ huius nobis est via patefacta prudētia, remuneramus sollicitudinē tuā, & seruatis priuilegijs metropolitanorū vices vobis ap̄licæ sedis eatenus delegamus, vt inspectis istis siue ea q̄ ad canones p̄tinēt, siue ea q̄ à nobis sunt, nup̄ mādata seruent, siue q̄ de ecclīasticis causis tuæ reuelatōi cōtigerunt sub tua nobis insinuatōe pandātur, Erit hic studij ac sollicitudinis tuæ, vt talē te in his q̄ iniungūtur exhibeas, vt fidē integritatēq̄ eius cuiusq̄ curā suscipis inuiteris. Data III. nonas Aprilis Agapito. II. cōsule. gra. DC. XLVIII.

¶ Item epistola Hormisdæ ad ep̄iscopos Hispaniæ.

¶ De sacerdotibus iuxta instituta canonū ordinandis.

¶ Vt pro ep̄iscopatu præmium non accipiatur.

¶ De concilio per annos singulos celebrādo.

¶ Cap. primū.

¶ Cap. secundū.

¶ Cap. tertiu.

Dilectissimis fratribus ep̄is p̄ Hispaniā cōstitutis Hormisdæ. Bñdicta trinitas deus noster qui p̄ misericordiā suā Romanæ reipublicæ p̄nuersas partes suæ pacis tranquillitate diffusa, nobis quoq̄ viam demonstrādæ circa nos charitatis indulsit, vt qui cohæremus firmitate fidei iungamur qq̄ votiua iocunditate colloqui, quo facilius dum p̄ literarū ministeria ad vos vsq̄ p̄tendimus, etiam corda vestra ad religiosum cultum apostolicis admonitionibus incitemus, & dum dilectionis pignus nræ reddidimus, velut quoddā debitum plenum circa dñm monstremus affectum, iungamus igit̄ dilectissimi fratres cōtinuas & humiles p̄æces, & dominū nostrum oris & cordis la chrymis supplicantes iugi deprecatione poscamus, vt & institutione & opere illi cuius esse membra cupimus habeamus, nec vnq̄ ab illa via q̄ Chrs̄ ē deuiotramite declinemus, ne ab eo iuste quem nos impie relinquimus deseramur. Quod cū supernifauoris auxilio ea nobis potest ratione contingere, si apostolica dogmata, si patrum mādata seruemus. Dixit enim

x 3 enim

Decreta Hormisdæ pape.

em̄d̄is noster: Qui diligit me, sermonē meum seruabit, & p̄r meus diliget eum, & ad eum ueniamus, & mansio n̄ apud eum faciemus. Et licet hæc possint ḡnalr̄ dicta sufficere, vt v̄l declinemus errata, v̄l custodiamus Catholica constituta, t̄n̄ q̄ Iohannis fratris, & coep̄i nostri nobis insinuatōe vulgatum ē contra canonum reuerentiā nonnulla præsumi, periculum q̄ doctoribus imminet de taciturnitate declinās, & p̄phetica voce comp̄ūctus quæ dicit, loq̄re ne taceas ḡnalibus edicēdum credidi constitutis.

Capitulum Primum.

D ¶ Vt in sacerdotibus ordinādis quæ sunt à p̄ribus p̄scripta, & definita cogitetis, q̄a sicut est caput Ecclesię Ch̄sus, Ch̄si aut̄ vicarij sacerdotes, sic & in eligēdis his curā oportet eē p̄spiciam irrep̄hēsbiles em̄ eē conuenit quos præesse necesse ē corrigēdis, nec qc̄q̄ illi deesse p̄sonæ penes quā est religionis summa, & substantia disciplinæ. Aestimēt q̄s p̄ciū d̄nici gregis, vt sciat q̄d meritū constituēdi deceat eē pastoris, hoc fiet ita, si non sacerdotij gradus saltu quodā passim laicis trāsferant, lōga debet vitā suā, p̄batōe monstrare, cui gubernacula cōmittunt̄ Ecclesiæ. Non negamus eē in laicis deo placitos mores, sed milites suos, p̄batos sibi quæ rūt̄ istituta fidelia. Discere q̄s debet anteq̄ doceat, & exēplum religiosæ cōuorsatiua familiæ: ad istituta religiosus cultus tradat̄ vt liceat, & clericalibus obsequijs erudiēdus iſeruiat, vt ad venerādi gradus summa p̄ductus q̄ sit fruct̄ humilitatis oñdit. Nec leue nec vacuū fuit, q̄ ne apud veteres q̄dē nisi Leuitici ḡnis viri ad sc̄tā admitterent̄ altaria, ne pessime meritis aut p̄cio aut præsumptōe contētis ad sacros cultus ip̄ar accederet, tūc migrabāt̄ progatiua familiæ: ad istituta cultorū. Nūc ē doctrina p̄ḡne. Q̄d̄ illi fuit nasci, hoc nobis imbui, tabernaculo dabat natura, nos altaribus pturit disciplina, nec t̄m̄ de laicis cōsecrari ihibemus, sed ne de p̄nitētibz q̄s q̄dē ad hm̄oi gradū, p̄phanus temerator aspiret. Satis illi postulat̄ sit venia. Qua conscia absoluat reū q̄ se p̄ctā sua pp̄lo sit recte cōfessum. Quis em̄ quē pauloā vidit iacentē verē antistitē: p̄ferens miserādi criminis labē non habet lucidā sacerdotij dignitatem.

E II ¶ Hoc quoq̄ ad præmissa coniūgimus ne b̄ndictionē p̄ impositionē manus quæ diuina eē credit, q̄s p̄cio cōparet, q̄m̄ ante oculos eē conuenit, quod Symon sp̄m̄ sanctū volēs redēptio ne mercari, Ap̄l̄i fuerit detestatōe p̄cussus. Tunc deinde q̄s non vile putat eē quod v̄dedit̄: Istā sacerdotibus ordinādis reuerentiā seruet electio, vt in graui murmure pp̄loz̄ diuinū credat̄ eē iudicium. Ibi em̄ deus vbi simplex sine prauitate consensus, v̄z ne hanc q̄dē partē sollicitudinis, & admonitōis omittimus, ne v̄l ille se à culpa æstimet alienum, q̄ & si ipse q̄dē à redemptōe liber initiauerit b̄ndictōe mystica sacerdotē, & t̄n̄ ad alterius redēpti volūtate, v̄l sp̄ote in hoc v̄l necessitate consenserit. Quid prodest illi suo errore non pollui, q̄ consensum præstat erranti: Proculdubio contra m̄adata cōmittit, & q̄ habet p̄ctm̄ pp̄riū, & qui p̄ctm̄ sequit̄ alienū incassum animus resistit cupiditati, si non resistit, & timori. Aduersus hæc facilius deo adiuuante p̄uidebit̄, si circa Metropolitanos priuilegia à sanctis p̄ribus constituta p̄maneat, si Metropolitanis circa parrochias suas ordinē suū, ea qua decet veneratōe custodiāt, vt nec electio p̄sulis emptā def̄ precijs, & nec obsequēris quæ sita opibus, sed ita fixa habeant̄ in cordibus quæ ad modū relegunt̄ in scripturis, si nulla sint in tēplis emptionū semina, nulla erūt̄ fomēta discordiæ, sed repugnāte charitate sub illa quā nobis p̄misit deus, & retribuit, pace viuat̄.

F III ¶ Ob hoc p̄res p̄uidētia qua sp̄s sanctus cultores suos cōpungere dignatus ē incitati bis in anno p̄ parrochias singulas cōcilia haberi docuerūt, vt in vnum iuxta salubris istitutōis dogmata cōgregati, p̄ Ecclesiasticis causis tractādis libere cōuenirēt, vt si iuxta votū vniuersa cōsistūt, deū iunctis vocibus qui p̄stat desiderata collaudēt. Difficile ē em̄ vt cuiusq̄ prauis sic cogitatioibus iduref̄, vt à se patiat̄ culpā da fieri, cū nouerit se iudiciū futurū eē cōciliū. Præcinctos ad hęc viā semp̄ lumbos habeāt, sciētes rōnē actūū suoz̄ eē reddēdam. Suspēdant̄ ab illicitis p̄formidinē, & qui nequiuērint p̄ pudores, de conueniendo notū ē Canones sanctos bis in anno cōstituisse, & p̄finitū quidē si possibile est, iuiolabilr̄ conuenit custodiri. Sed si aut tēpore necessitas, aut emergētes causę hoc nō patiunt̄ impleri. Semel saltē quīs nō licuerit sine vlla excusatione p̄cipimus cōuenire, hæc fr̄es charissimi, & alia quæ p̄m̄ regulis cōtinent̄ in labijs, & in cordibz n̄ris idiuisa retractatōe meditemur, & sicut scriptū ē, narremus ea filijs n̄ris, vt ea meditent̄ in cordibus suis, sedētes in domo, ambulātes in itinere, dormiētes atq̄ surgētes, quia bt̄us in d̄no q̄ in lege eius meditabit̄ die ac nocte. Hoc & m̄gr̄ gētū discipulū suū se cutus istituit̄ admonēs hæc meditare, in his esto. subijciēs plenitudinē, attēde tibi & doctrinæ, quia si fidelibz sine intermissiōe icūbimus istitutis, separabimur à vicijs, dū imp̄sa cura diuīo operi humano locum non reliquit errori. Data. III. nonas Aprilis, Agapeto. II. consule.

¶ Itē ep̄la Hormisdæ papæ ad ep̄os Hispaniæ, in q̄ eis Iohannis Constantinopolitani Ep̄i p̄fessionē dirigit, p̄pter oriētales clericos qui eoz̄ cōionem poposcerant.

Dilectissimi

Dilectissimi fratribus episcopis per Hispaniam constitutis Hormisdæ. Interea quæ notitiæ A
nostræ Iohannes frater & coepiscopus noster studio Ecclesiasticæ utilitatis ingessit, hoc
quoque pro affectu Catholicæ fidei, & Apostolicæ sedis veneratōe cōsultuit, quo or-
dine ex clero Græcorum venientibus tribui deberet sancta cōmuniō, ppter causam, s.
Acacij à prædecessoribus nostris p hereticorum cōione dānati, in qua quæ se ab eius cōtagione nō
diuidit, à nostra cōione habeant excepti. Laudo ppositum viri hoc zelo circa fidē, & aposto-
lica instituta seruētis, vt neque p ignorantiam quædam quam ceno erroris alieni pateret, immergit.
Digna hæc cura fidelibus, vt sollicito studio semp inuigilet, & inculpatos se ab omni puerfita-
te conseruet. Ipsa est enim fidei innocētia vt præuideat, ne vlt casu possit errare. Satisfaciētis igit
& laudabilibus desiderijs memorati viri, & memores nri sicut oportet officij documēta quæque
de Ecclesiæ scrinijs assumētis ad cōciliū vrm p gnalitatē istructōe direximus, vt ex illis plenē
us quæ sunt acta discētes, ab omni vos errantiū cōione separetis, neque enim est psonalis odij cau-
sa in ipsos trāsgressores dicta, deo ispirate snia, in qua quædam causa, nequaquam à prædicatōe cessa-
uimus, & principes supplicādo, & sacerdotes, & pplos & admonēdo, vt trāsgressores absoluti
ad rectā fidē affectu dei, & iudicij timore conuerteret. Sed obstinatio miserada eo pduxerat il-
los, vt nullis modis mortifera venena vincant, sed mala semina fixis in deterius pullulēt radici-
bus. Ergo dilectissimi frēs ad oia competētis istructi seruate & Ecclesiā dei Apli exhortatiōe
compuncti. Nos aut libellum misimus, sub quo si quis cōmunionē vram de orientibus cleri-
cis poposcerit, ad eā possit admitti, scdm quā & de Thraciæ & Scythiæ, Illyrici; partibus vel
Ephiri veteris. Sed & scdm quā de Syriæ multos iam cōstat eē susceptos, gaudētis ad rectā cō-
fluere, & deuia declinasse. Vnde p subreptōe mādamus vt ois cura & sollicitudo ois inuigilet,
iam nullus ē ignoratiæ locus, nullus vtat simplicitatis excusatōe pterita. Sciētis peccare necessa-
ria cōfessio ē. Necessē ē vt errorē sibi scribat quod monstrat iustitisse prauo itinere. Bonifacius no-
tarius sanctæ Ecclesiæ Romanæ ex scrinio editi exēplaria libelli exequitur.

¶ Prima salus est rectæ fidei regulam custodire, & à constitutis pfm nullatenus deuiare, & quæ B
non potest dñi nostri Iesu Christi prætermitti snia, dicēs: Tu es Petrus, & sup hanc petrā ædifica-
bo Ecclesiā meā. Et hæc quæ dicta sunt rerum pban effectibus, quæ in sede Apostolica extra
maculam semp est catholica seruata religio. De qua spe, & fide minime separari cupiētis & pa-
trum sequētis constituta anathematizamus oēs hæreses, præcipue Nestorium hæreticum quod
quodā Constātinopolitanæ fuit vrbis episcopus damnatū in Concilio Ephesino à bto Celestino
papa, vrbis Romæ, & à venerabili viro Cyrillo Alexandrinæ ciuitatis Antistite. Sicut anathema-
tizamus Euticē, & Dioscorum Alexandrinum in sc̄ta synodo quæ sequimur & amplectimur Cal-
cedonēsi damnatū, quæ secuta sc̄tm Concilium Nicæ nū fidē Apostolicā prædicauit. Detesta-
mur, & Timotheum parricidā Helluz cognomēto discipulum quoque ipsius, & sequacē in oī-
bus Petrum Alexandrinum condēnamus. Etiā anathematizamus Acacium Constātinopolita-
num quondā episcopus ab Apostolica sede damnatū, eorum complicē & sequacē, vlt qui in eorum
cōmunionē pmiscuit ipsorum similitudinem habere meruit in damnatōe sniam. Petrum nihilomi-
nus Antiochæ num damnamus cum sequacibus suis, & oibus suprascriptis. Suscipimus autē &
probamus episcopus beati Leonis papæ vniuersas quas de religione Chriana conscripsit, sicut p-
diximus sequētis in oibus Apostolicā sedē, & p̄dicantes oia ei⁹ cōstituta, & p oia spero, vt in
vna cōmunionē vobiscum quæ sedes Apostolica prædicat, eē merear. In qua est integra, &
vera Chriana religionis, & p̄fecta soliditas promittēs sequestratos à cōmunionē Ecclesiæ
Catholicæ, id ē, non consentiētis sedi Apostolicæ eorum noia inter sacra non recitāda eē my-
steria. Quod si in aliquo à mea professione deuiare tētauero, his quos damnaui, complicē me-
mea snia esse profiteor. Hanc aut professionē meam ego manu mea subscripsi, & Hormisdæ san-
cto ac venerabili papæ vrbis Romæ direxi.

DE RECONCILIATIONE ROMANÆ ET CONSTAN- tinopolitanæ Ecclesiæ.

Dilectissimo fratri Epyphanio Hormisdæ. Multo gaudio sum repletus quod circa Ec- C
clesiæ pacem, & sanctissimi Imperatoris, & dilectōis tuæ, tale studium lris indica-
sti, quod legatorum quoque meorum assertione cognoui manifestum. Hinc enim su-
pernæ misericordiæ documentum perdocetur, quando & mundani principes cau-
sas fidei cum Reipublicæ ordinatione coniungunt, & Ecclesiarum præfules quod ad dispēsa-
tionē sui ptinet officij memores exequunt. Talibus enim indigebat post discordiæ procellas reli-
gio Chriana rectoribus quod compressis prouida dispēfatione turbinibus, diu peregrinatam pa-
cem depulsa tēpestate reducerēt, vt in futura post secula ad propositi sui exēpla tendētis, sibi
ad scribēdum indubitanter ostēderēt, quod deo placitum posteris pro sua imitatōe fecissent.
Benedicamus dominum frēs charissimi hoc diebus nostris fuisse concessum, & totis orōnum,
x 4 & cura

Decreta Hormisdæ pape.

& curarum viribus adnitamur, ut quæ dei ope bene cepta sunt, ipso adiuuante per omnia compleantur. Sperandum enim est, ut ad compagem corporis sui reliqua quæ adhuc desunt, membra festinent, & a potioribus minora non discrepent. Ad quod me cum dilectio tua Christianæ studio charitatis hortatur, debet quod iuvat seque, & quod amandum suadet amplecti. Si enim iam fidei curam gerentes per religiosam patientiam pariter etiam præmium de boni operis speramus affectu. Neque enim difficultatibus est credendum. Non enim fatigat asperis fides, nec ad cælorum ardua per proclive conteditur. Nec remunerationem citra laboris exercitium quis mereat. Unde ne facientes bona deficiamus, specialiter admonemur, etiam teste Psalmista: Beati qui custodiunt iudicium, & faciunt iustitiam in omni tempore, quia non initium laboris remunerationem præmij consuevit inuenire, sed terminus. Ergo studium sollicitudinis assumite, quibus est vna in communione societas & credulitas quemadmodum de vnitatis sedis Apostolicæ, & Constantinopolitanæ Ecclesiæ pariter exultamus in domino, ita de reliquorum quoque sicut affectu admones reintegratæ letemur, & curemus primum ut fidei integritatem quam nostram immaculatam ab omni contagione seruemus, nostri enim frater charissime ac sanctissime, quia Ecclesiastica seruare vincula concordiam que nos ab hæreticorum tuentibus insidijs, per quæ etiam Canonum custodiam integritas. His in robore suo omni circumspiciente seruatis, remedia sperantibus conferunt. Habet enim Ecclesiasticarum ordo regularum, & ipsius forma iustitiæ ut medicina rationabilis benignæ, & fideliter sperantibus non neget, nec ququam ita est ab humanitate discretus, quem non à rigore discretio inclinaret cauta simplicitas. Sed ut cautè hoc ceterasque querelas, aut errores alicuius eo valeas expedire dilectissime frater, personam meam te in hoc oportet iduere scientem in hominum causis sicut prædictum est, quod cauendum sit, ita omnia præuidendum, ut non ambigas te rationem dispensationis huius deo esse reddendam, ita tamè ut eos qui vobis fuerint communionem sociati, vel per vos sedi Apostolicæ vestra nobis scripta declararet, quibus etiam & qui continentiam libellos obtulerint, inferat. Sic enim & Seueri vel Sulpitij vel complicum, aut similibus abfoluimus errores. Nec eorum qui sanari potuerint, dispensationem patiamur. Quod ideo vobis specialiter credidimus imponendum ad diligentiam vestram à nostro onere transferentes, quia non parua iam documenta resistentes hæreticis reddidistis, nec debet de eo ambigi, quem bene contigerit explorari. Simul assume medelam medicinæ, simul accingere autoritate iustitiæ. Et sic circa simplices humanitate mollire, ut in hæreticorum contagione, perdurantes, aut eos qui innocentiam simulant, & cum nostris sola voce consentiunt, ab his quibus pro Ecclesiæ reintegratæ consulti, & prouident, excludant. Nec enim expedit circa eos Ecclesiasticam temperare celsuram. Non enim erunt iam miseratões bonæ pro eorum quibus consulti oportet necessitate collatæ, & si indiscrete fuerint bonis malisque communes. Et quia Hierosolymitanorum faciendam credidit in Iherusalem dilectio mentionem, quorum etiam ad nos quædam delata professio est, necessariū duximus rñdere quæ congrua sunt. His qui sanctorum patrum constituta custodiunt. Si illa fidei fundamenta venerant, ab his quoque qui per eos spiritu sancto componente definita sunt, non remoueant. Aut enim perfecta sunt, & adiectione non indigent, aut bene valida, & ideo non mutanda, quando per ea omnia hæreticorum venena compressa sunt, nec quicquam Chalcedonensis synodus quod vtile qualibet diligentia potuisset exercitare præterit, quæ præcedentium quoque dogmata, vel clarius manifestauit vel repetita autoritate firmavit speciale quoddam aduersus Nestorium, & Euticem aggressa certamè, & alterius deitatem domini nostri Iesu Christi à carne separatam, & ideo sanctam Mariam dei genitricem pronuntiare vitantem, alterius veritatem carnis in domino renuentem. Quando dominus noster Iesus Christus idem filius dei. Idem filius hominis, vna in duabus naturis persona diuinitatis, & carnis nec naturis ad vnitatem confusus, ne velut quarta persona addita trinitati, sed ipse filius dei exinaniuit semetipsum formam serui accipiens, propter quod & vnam nec diuisibilem profitemur eentiam trinitatis & proprietatem tamè suam scimus inesse personis, vnam enim patris profitemur esse personam, vnam filij dei cum assumpta carne, vnam spiritus sancti & personas proprietatibus designantes, & per vnitatem eentiam inseparabilem trinitatis mysterium confitentes, neque enim ambigi potest verbum dei inter virginis viscera per carnem humanam assumptissem naturam, nec ab obstetrice factum intra vuluam naturarum munitione diuisum. Nam sicut non est in eo humanitas sine deo ædita, sic in cruce non est impassibilis diuinitas à carnis passione diuisa, quod virginis partus, & intemerata fecunditas, & singularis à mortuis resurrectio, & ad cælos declarat ascensio. Hæc si quemadmodum à patribus constituta sunt, seruata credant, nec definita transcedant à quo tramite qui declinat ipsi sibi nebulam dubitationis obtedunt. Nos autem illud apostolicum contemplantes contentiois rñdere non necessè est, & nos hæc consuetudinem non habemus, & nec Ecclesia dei, hæc ideo breuiter definitiui, quia nec ambigi conuenit de rebus, ita per fidei definitis sapius, & penè supuacua est allegatio quæ adhibet instructis cum super hæc ad clementissimum principem non parua iam perstrinxerimus. Et quia de Hierosolymitanorum professione rñdimus. Hoc quoque æstimauimus salutis eorum causa competenter addendum, ut si communionis Apostolicæ se dederint vnitati, & professionem suam scripto indicet,

dicēt, quam legetis vñs apud Constantinopolim positis offerāt, aut p suos ad nos dirigant, aut fraternitati vñs tradāt, eodē tñ sicut diximus, tenore conscriptā, quæ ad nos modis oibus sub nra ordinatione deferat. De Thesalonicensibus quoq; ad nos legati p clemētissimi & fidelissimi p̄cipis filij nri ordinationē venerūt, ne qd omisisse credamur nosse vos volumus scdm hoc qd' dño nro Iesu Christo inspiratē placuerit oēm causam nra dispositōe tractandā, & sicut oportet impleri ordinandā, hæc p̄frēm & coepm nrm venerabilē viz Iohannē, sed & filios nros Heracliu, Probū & Cōstātinū diacones Ecclesiastico honore dignissimos ad causam p̄tinentia rescriptisse contēti, gratulati sumus in viro ordinis nri, & meritū, & religiosum nos iuenisse p̄posito & cū legatōis mādato sapia, & moribus cōgruēs votiua eorū res & plena gaudij ē vt sunt iuxta æstimationē pbabiles, & quos sancti cōionis officij cōrigerit esse consortes.

¶ Itē Hormisdæ papæ ad Salustium Hyspalensem Episcopum de commissa vice per Beticam & Lusitaniam Prouincias.

Charissimo fratri Salustio Hormisdæ, suscipiētes plena fraternitatis tuæ votiua gratulatio colloquia quæ nos geminæ salutis tuæ lætificauerūt iudicio, si qdē retulerūt te corporali cū spūalibus officijs icolumitate subnixū, congruū eē p̄speximus hanc ipsam quā mēte gerimus verbis expedire lætitiā. Aedidisti em̄ boni documēta p̄tificis dum & prædicāda facis, & eis suadere non differs. Prærogatiuā de nostri sumpsimus electione iudicij, quādo id te sponte amplecti didicimus qd cæteris imperamus. Oramus si qdē diuinam clemētiā cunctos agnoscere, & hæc ad studia Ecclesiasticæ pacis instrumenta trāsmisimus. Tu vota nostra, & fidei itelligētia pcepisti, & officij p̄tinus deuotōe cōplesti, cunctis fratribus inotescēs, quæ p̄ cœlestē grām cunctis, p̄ futura cognoueras. Suffragātibz igit tibi tot meritjs piæ sollicitudinis & laboris, certē iam delectat iniūgere, quæ ad nri curā constat officij p̄tinere, vt puincijs tāta longinqtate disjunctis, & nostrā possis exhibere p̄sonā, & p̄m regulis adhibere custodiā. Vices itaq; nostras p̄ Beticā Lusitanāq; puincias saluis priuilegijs quæ Metropolitanis ep̄is decreuit antiq̄tas p̄nti autoritate cōmittimus augētes tuā huius participatio ministerij dignitatē, releuātes nostras eiusdē remedio disp̄satis excubias. Et licet de singulis non idigeas edoceri, quē iam pbauimus cautius vniuersa seruare, gratius tñ eē solet, si iteꝝ trames oñdat, & laboris iniūctio superius formata monstrat. Paternas igit regulas & decreta à sanctis definita cōcilijs ab oibus seruāda mādamus. In his vigilatiā tuā, in his curā fraternæ monitu exhortatōis extēdimus. His ea qua dignū ē, reuerētia custoditis, nullū relinqt culpæ locū, nec sanctæ obseruatōis obstaculū. Ibi fas nefasq; p̄scriptū ē, ibi p̄hibitū ad qd nullus audeat aspirare. Ibi cōcessum, qd debeat mēs deo placitura p̄sumere. Quoties vñs poscit religionis cā ad cōciliū te cūcti fr̄es euocāte cōueniāt, & si q̄s eorū spirital' negotij pulsat intētio, iurgia iter eos oborta cōpescē, discussa sacris legibus determinādo certamia. Quicq; dāt ill' p̄ fide veteribus cōstitutis vñ' puinda dispositōe p̄cipies, vñ' p̄sonæ autoritate nra formabis, totū ad sciam nostrā istructę relatōis attestatōe pueniat. Eō fit vt nri animus officij charitate dati, & tuus securitate p̄ruat accepti. Deus te incolumē custodiat frater charissime.

¶ Rescriptū Hormisdæ papæ ad ep̄os Beticę puincię de cōgratulatioe pacis.

Fratribz dilectissimis vniuersis ep̄is p̄ Beticā puinciā cōstitutis Hormisdæ Ep̄s. Quid tā dulce sollicito, q̄ qd' mihi de vobis inotescūt illa quæ cupio? Quid tā religiosis conueniēs istitutis q̄ vt iter se sacerdotes pacē quā eos necesse ē alijs, p̄ officio annuntiare cōseruēt? Plenā fateor gratulatōem suscepi qd' votiua mihi de charitate quæ iter vos est, & Ecclesiæ pace lris idicatis. Sponte mihi qd' hortari poterā, qd' monere delatū est Confirmet hoc deus qd' est opatus in vobis, & quæ præcepit pro aīarum salute faciēda, hæc ipse quæ præcepit pro ea qua nos redemit, pietate faciat, & in istam boni nuntij nos quoq; religiosos vicē reddidimus nuntioꝝ. Quicq; cum oriētalibus qd' ad Ecclesiæ corpus vnitatēq; reuocatos dei nostri ope lris significauimus destinatis, denuo cum aptum fuerit repetitis vobiscum participabimus indicijs. Mox post nostroꝝ reditum ab oriētalibus missa legatio est, certa sperauit, certa consuluit, sed facimus de his quæ fuerant dicēda compēdium, ipsa potius ad instruēdam notitiam vestram quæ à nobis sunt responfa dirigētes, ne qd sibi sub spacio prolixiore terarrum, aut opinio vindicet, aut error assumat, cum ad rerum fidem ipsam teneri sufficiat veritatem. Quid autē ad continētiā vestrarum pertinet lrarum, oportuit qdem desideria plenius expedire, vt æstimatedis omnibus responsum rationi congruum redderetur. Sed quia priuilegiorum veterum, & statutorum paternorum indidistis hisdem lris mentionem ad Salustium fratrem, & coepm nostrum sub hac parte rescriptimus, vobis quoq; strictim quæ dicta sunt illis latius indicates, ne priuilegia nos idulta conuellerēt, & nihil tam conueniens fidei iudicare, quā vt in honore suo à patribz decreta seruēt. Deus autem vos incolumes custodiat fratres charissimi.

¶ Iust

Decreta Hormisdæ pape.

Iustinus Imperator Hormisdæ Papæ.

CVO fuimus nuper & quo sumus studio pro conciliâdis sententijs Catholicâ fidẽ co-
lentiũ vt eodẽ animo cuncti venerent lumẽ indiuiduũ trinitatis palam fecisse dino-
scit, nunc legatũ ad vestrã beatitudinẽ vltro ob hoc ipsum dirigentes Gratũ vestrũ
magistrũ scrinij, quo remediũ tandẽ reperiat discordijs varia certantium nunc
prono libentiq; suscipiẽtes affectu viros religiosissimos, quos interuẽtores vnitatis vřa sedes
Apostolica credidit destinãdos, Profecto etem tanq̃ ipsam pacẽ, & iocundis eos oculis aspe-
ximus, & extensis manibus duximus amplectẽdos, quinetã omni intẽtõẽ ordinauimus, vt ve-
nerabilis Ecclesia Constantinopolitana, necnon cõplures aliã vota suscipiãt nostra, non solũ
in cãteris, sed in auferẽdis etiã noĩbus ex sacris dypticis quã remouẽda maximẽ postulastis,
vẽ nonnulla fuerũt vrbes, & Ecclesiã tã Ponti q̃ Asiã, ac præcipue oriẽtales, quãz clerici vř
ppli oĩbus p̃tentati minis atq; p̃suasionibus, tñ nequaquã flexi sunt, vt tollãt antistitũ, & repellãt
noĩa quõz apud eos opinio floruit, sed morte vitã duriore æstimãt, si mortuos condemnã-
rint, quõz gloriãbant iura supstitum. Quid igit faciamus hmõĩ pertinãciã quã nec deum au-
diẽs existit, & tormẽta in tantum despicit, vt amplum sibi ac festiuũ iudicet, si corpore prius-
quã religioso desistat consilio. Nobis q̃dem videt opus eẽ mollius agẽdi, & clemẽtius. Quã
si non in tua sanctitudine iam nec in alio poterũt inueniri. Nã neq; sanguinis, & supplicioz cu-
pidi, quod dictu etiã graue eẽ, libellũ, suscepimus, neq; vt paruo discrimine remaneãt imperfecta
concordiã desideria, sed ad prorogandã quo possumus ordine coniunctiõẽ mẽbroz Eccle-
siã. Vtrum itaq; præstãtius erit minorz gra in totum eẽ nobis acceptas tãtas multitudines, an
concessis exiguis & remissis maiora, & omni rõne quãrẽda corrigi, vt quã non licuit p oĩa sal-
tem ex necessarijs partibus allegent, veniã itaq; noĩm postulamus non Acacij, non vtriusq; Pe-
tri, non Dioscori vř Timothei, quõz vocabula ad nos datã sanctitatis tuã epistolã contine-
bãt, sed quos in alijs celebrãuit ciuitatibus epõrum reuerẽtia, & hoc exceptis vrbibus vbi vřã
beatitudinis libellis iam in plenũ admissus eẽ, nisi hãc quoq; partẽ bñuolẽtia statuerit vřã miti-
us corrigendã. Vẽ nec iudicio caret res sedis Apostolicã, vt non magis venia dicenda sit, q̃
deliberata iam ac pfecta definitio. Anastasius siq; dem religiosissimã memoriã vřã culmẽ Eccle-
siã palam apteq; constituit. Cum hoc idẽ scriberet, negotiũ decessori nrõ satis eẽ pacẽ affectã
tibus. Si nomẽ tantum reticeãt Acacij, Ergo priora vřã sedis cõstituta sequit, q nõ omnes me-
morias mortuoz iudicat cõtemnẽdas, & vt indignũ habeat & incongruũ, si nõ placidior omĩ-
bus non solũ defunctis, sed etiã supstitibus vřã diuulget in omni sine terraz lenitas. Et hoc q-
dem non dubitauerimus, ita gratiosum vobis futurũ vt pacifico statim responso lætior mun-
dus reddat, retineat aut vřã sanctitas qd dudũ scripsimus ex oriẽte supplicatiões nobis eẽ desti-
natas, voluntatem ipsoz continentis, & arbitriũ in quo se duraturos onduũt firmiter, & quo
nulla rõne desistendũ æstimant, hanc itaq; chartulã scdm̃ nostra pmissã p Iohannẽ virum re-
uerendissimũ ep̃m dirigendã vobis in præsentĩ meritõ credidimus, vt à vestrã sede etiam te-
nor eius admissus ad colligẽdas proficiat, & adunandas vbiq; venerabiles Ecclesiã & Hiero-
solymitanã præcipue cui tantũ omnes fauorem impẽdũt quasi matri Chřiani nominis, vt ne-
mo audeat ab ea sese discernere. Consensum itaq; ppriũ tuã sanctitatẽ epistolari quoq; pagi-
na conuenit declarare, vt cognito oĩbus atq; patefacto tenore eiusdẽ chartulã à vobis etiam
laudari, & tenaciter custodiri, lætior mundus existat. Data. V. Idus Septẽbris Chalcedonensi
Rustico consule, accepta Pridie Calẽdas Decemb. conf.

EXEMPLAR PRECV M.

DEO amabili ac piĩssimo Imperatori ex deo Augusto, & principi Iustino Chřianif-
simo. Dẽscatio, & supplicatio ab Hierosolymitanis, & Antiochenis, & scdã Syriã
clericis, & abbatibus, & p̃fessoribus puincĩã Syriã. Haurite aquã cũ lætitia ex fon-
tibus salutis vociferator Esaias p̃pheta exclamat: Fontes salutis Euãgelicã verita-
tit prædicatiões manifestẽ ondens. ex qbus beati Apli, & eoz q per ordinẽ fuerũt discipuli, &
sapiẽtes Ecclesiã doctores salutarẽ aquã fidei hauriẽtes, omnẽ sanctã dei Ecclesiã irrigauerũt,
quã in petra summi ap̃loz subnixã rectã & inflexibilẽ confessionẽ custodiẽs fidutialr cum eo
ad vnigenitũ filiũ dei omni tpe exclamat, dicẽs: Tu es Chřus filius dei viui. Hanc salutarẽ con-
fessionẽ à sanctis quatuor synodis quã Euãgelicis præceptis sunt honoratẽ suscipiẽtes, nunq̃
per Chřigrãm à traditis nobis rectis dogmatibus deuiamus, sicut reẽ testat probatio, & tẽ-
pore necessitatis fidei constãtia demonstrat. Si igitur vt Chřiani rõnis fidei sumus participes
dñe piĩssime, & ad communẽ pacẽ, & ad vnitatẽ festinamus vestrã fidẽ quã ab initio suscepi-
mus, p hanc satisfactionẽ nostrã manifestã vřã facimus pietati, vt notũ sit, qã & paci concur-
rimus, & à rectã cũ dei iuuamine non diuertimus fide, sed omnẽ ex a quo hærefim excramur
non solum & Euticianistas, & Acephalos, sed & Nestorianos, & hominem colẽtes toto ani-
mo odiẽ

mo odiētes anathematizamus, nos autē Chřianissime Imperator sicut superius dictū est in patre, & filiū, & spm̄ sanctū ab initio baptizati q̄q; & credētes vnā eēntiā dei in tribus subsistētijs adoramus, & scđm̄ sanctoꝝ p̄m̄ Mathema, & Symbolū credētes, in vnū dñm̄ patrē oipotētem, & in vnum dñm̄ n̄m̄ Iesum Chřm̄ vnigenitū dñm̄ verbum s̄c̄r̄, & vnum spm̄ sanctū, & scđm̄ hoc diuinū Mathema definitionem à sancta Calcedonēsi synodo pmulgarā. Intelligimus quoq; & suscipimus confidētes, & confitētes q̄a vna substātia v̄l p̄sona q̄d idē ipsa sancta synodus in duabus naturis, id ē, deitate, & humanitate idiuisē, & iconfuse pr̄dicauit deū verbum, & dñs n̄m̄ Iesum Chřm̄ vnus ex sancta, & vnus eēntia trinitatis. Sic em̄ dñm̄ in tribus substātijs, sicut dictū est, accepimus, p̄r autē non ē icarnatus, filius vero icarnatus, & homo factus ē vnus ex sc̄tā, & vnus eēntia trinitatis scđm̄ filiatōis pprietatem. Sic itaq; scđm̄ p̄dictas sanctas quatuor synodos credētes, & secundā dei verbi natiuitatē, scđm̄ carnē confiteri nō tenuimus Vnde pprie dei genitrix sc̄tā virgo eē credit, tanq̄ quæ natura, & veritate vnus eēntiæ p̄ris filiū dñm̄ verbum p̄ naturā immutabilē ex ipsa factū hoīem enixa ē, & duas naturas in Chřo, p̄ eēntiam v̄l substātiā vnitas confitētes, sicut in vnus p̄sona v̄l substātia. Neq; hęc diuersitate, v̄l pprietatē post vnitionē aufertimus, & nec eas diuidere in duabus p̄sonis, & substātijs vnitionē sumus edocti, eundēq; scimus vnigenitū filiū dei, & añ incarnationē eius, & post deū s̄c̄r̄ & hoīem passibilē carnē, ipassibilē deitate, circūscriptū corpore, nō cōscriptū spū, id ē, terrenum, & cœlestē, quē mundus vt hominem cœpit, & dñm̄ cōtinere nō potuit, & mortalē, & immortalē nusquā naturas diuersitate sublata, neq; diuidētes p̄ eēntiam vnitionē hoc em̄ vere magnū pietatis mysteriū, q̄a vnus ex sc̄tā, & vnus eēntia trinitatis icarnatus, & homo factus deus verbū in vtraq; natura deitatis, & humanitatis, & idiuisē & iconfuse cognoscit, & adorā, non conuersionē v̄l mutationē sustinēs, sed pprietatē v̄triusq; naturæ in vna p̄sona in se metipso conseruās. Ob hanc igit fidē p̄dictas sanctas synodos suscipiētes, & custodiētes anathematizamus oēs q̄ aduersus eas, quocūq; tēpore v̄l modo aliqd cōscripserūt, pr̄cipue Iohannē Egorā, q̄ aduersus memoratā sanctā Calcedonēsem synodum multas vt Nestorianus blasphemias euomit, s̄c̄r̄ condēnātes Timotheū Helluz cognōiatū, sicut Euticianistā aduersus eā cū suis latrantē sequacibus. Ita ergo cū dei iuuamine semp̄ sensimus, & iā nunc sentimus exponere, q̄a qdā heretici dū suā malā fidē occultare festināt, n̄ram in Chřo libertatē, & rectā fidē detrectare conant. Supplicamus igit v̄ram clemētiam sollicitudinēq; de p̄fecta Ecclesiæ vnitione sanctas h̄re debere, vt vnitas quæ cū dei facta fuerit iuuamine, nec v̄llo deiceps rōnabili, aut irrōnabili occasione fomite inquietari pax possit, deus autē oīm̄ v̄r̄m̄ piū adimpleat desiderium in gloriam sui & Reipublicæ disciplinam.

Incipiunt decreta Iohannis pape.



Iohannes vrbis Romæ ep̄s Zachariæ archiepo salutē. Exigit dilectio tua frater charissime p̄ceptū Ap̄licæ sedis, in quo p̄m̄ decreta consentiūt, q̄d nec tibi, nec v̄llicetē viuētū, & credentiū sacerdotū negare fas eē credimus. Et licet tibi p̄ merito & honore sacerdotij q̄ plurimū polles viuēdi, & docēdi Ecclesiæ regulę nota sint oīa, tamen q̄a Romanę Ecclesię normā atq; autoritatē magnopere postulasti scriptis tuis breuiter r̄ndere curauimus. De occultis em̄ cordis alieni temere iudicare iniquū ē, et em̄ cuius nō vident opa nisi bona p̄ctm̄ ē ex suspitōe rephēdere. Oves ergo q̄ pastori suo cōmissæ fuerūt, eū nec rephēdere nisi à recta fide exorbitauerit, debēt & nullatenus accusare p̄nt, q̄a facta pastoꝝ oris gladio feriēda nō sunt, q̄q; rectē rephēdenda videant. Ideo ista dicimus, q̄a in scriptis v̄ris reperimus q̄sdā ep̄os v̄ris in partibus à pprijs ouibus accusatos, aliquos videlicet ex suspitōe, & aliquos ex certa rōne, & idcirco quosdā suis eē rebus expoliatos, quosdā vero à ppria sede pulsos. Quos scias nec ad synodū cōprovincialē, nec ad generalē posse cōuocare, nec aliqd iudicare anteq̄ cuncta quæ eis ablata sunt legibus ptātū eoz̄ reintegrent. Prius ergo oportet oīa ill̄ legibus reintegrari, & Ecclesiæ q̄ sibi sublata sunt, cū oīm̄ priuilegio suo restitui, & postmodū nō sub angusti t̄pis spacio, sed tm̄ t̄pis spatiū eis idulgeat quātum expoliati v̄l expulsi eē vident, anteq̄ ad synodū cōuocent, & ab oibus q̄sq; suæ puicciæ Ep̄is audiat. Nā nec cōuocari ad causam, nec d̄iudicari p̄t expoliatus v̄l expulsus, q̄a nō est priuilegiū quo expoliari possit i nudatus, v̄n̄ & antiquus decretū est oēs possessiones, & oīa sibi sublata atq; fructus cunctos añ litē contestatā, p̄ceptor v̄l primas possessori restituat. Et alibi scriptū habet. Ille q̄ violētiam ptulit vniuersa in statu quo fuerāt, recipiat, & quæ possedit securus teneat. Et alibi in synodalibus p̄m̄ decretis, & regulā dictis legit statutum. Reintegrāda sunt oīa expoliatis v̄l eiectis ep̄is, p̄r̄sentialiter ordinatione pontificum, & in eorum vnde